சோட்டே பாபா

நாளையில் இருந்து பள்ளிக்கு போக வேண்டாம். பாட புத்தகத்தையும், மிதிவண்டியையும் ஓரங்கட்டிவிட்டு விவசாயத்தைப் பார்! என்றார் அப்பாஜி. தோத்தா விதிர்விதித்து வியப்பில் ஆழ்ந்தார். அன்னையை நோக்கினார், அவரும் தெரியவில்லை என சைகை காண்பித்தார். மல்லாப்பாஜியோ, ஶ்ரீமந்தி அஷ்டகேவைப் பார்த்து, "நான் சொன்னது சொன்து தான்! இனி வித்யாதர் படிக்க வேண்டாம், சைக்கிளும் ஓட்ட வேண்டாம். உன் பிள்ளை இரண்டு கையையும் விட்டு வேகமாக சைக்கிள் ஓட்டறான், அதுவும் பஜாரில்! கீழே விழுந்தால் என்ன ஆவறது? யார் மேலேயாவது மோதினா என்ன ஆவது? எல்லாம் படிச்சது போதும், தோட்ட - தொரவு வேலை பாக்கட்டும்!" என பொரிந்து தள்ளினார். தன்னால் தான் அப்பாஜி கோபமாக உள்ளார் என்பதை புரிந்து கொண்ட தோத்தா நிலையை சரி செய்ய அமைதி காத்தார். சிறிது நேரம் கழித்து அப்பாஜியிடம் மெல்ல கூறினார், "அப்பாஜி! இனி நான் வேகமாக சைக்கிள் ஓட்ட மாட்டேன், கைகளை விட்டு ஓட்ட மாட்டேன், எனக்கு சைக்கிள் வேண்டாம். ஆனால் நான் நடந்து சென்று படித்து வருகிறேன். எனது படிப்பைத் தொடர அனுமதி கொடுங்கள்" என்று தனது மென்மையான குரலில் தழுதழுத்தவாறு கூறினார். இதைக் கேட்ட அப்பாஜியின் மனம் உருகிப் போனது, ஆனாலும் வெளிக்காட்டாமல் கடைக்கு சென்று விட்டார். ஒட்டு மொத்தக் குடும்பமும் குழப்பத்தில் மூழ்கியது. அன்னையிடம் சென்று மன்றாடினார் மகாத்மா, உடன் பிறந்தவரிடம் பரிந்துரை செய்யுமாறு வேண்டினார். அனைவரும் அப்பாஜியிடம் எப்படி பேசுவது? என அமைதி காத்தனர்.

கதிரவனும் ஓடி மறைந்தான், வீட்டின் விளக்கொளியும் விடை பெற்றது. நிலவோ எழும்பவில்லை, அவரவர் பணிகளை முடித்து படுக்கையில் துயிலை தழுவினார்கள். ஆழ்ந்த இருள் சூழ்ந்த மனதோடு இருக்கும் மகானுக்கு துணை சேர்க்க காரிருள் சூழ்ந்தது. இரவு முழுவதும் இமைக்காமல் இருளோடு இருளாய் இணைந்திருந்தார் பாபா. இருள் சூழ்ந்த இரவில் இருவர் மட்டுமே விழித்திருந்தனர். அது தோத்தாவும், மல்லாப்பாஜியும் தான். தோத்தா மீது அதிக பாசம் கொண்ட மல்லப்பாஜி மனதிலேயே பேசிக் கொண்டார். தோத்தா நல்லா படிச்சி, பெரிய ஆளா வரனும். ஆனா துணிச்சலையும், பிடிவாதத்தையும நினைச்சா தான் பயமா இருக்கு! ஏதாவது நிபந்தனையோடு தான் படிக்க அனுப்பனும்!... என பலவாறு சிந்தனையில் கண் அயர்ந்து போனார்.

விடியும் வரை விழித்திருந்த சோட்டே பாபா அப்பாஜியின் பள்ளி எழுச்சிக்காக காத்திருந்தார். விடியும் முன்னே எழுந்துவிடும் அப்பாஜியோ இன்றைக்கு கதிரவன் கால்களை வருடியும் எழவில்லை. அனைவருக்கும் ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஒரு வழியாகக் கண் விழித்தார் மல்லப்பாஜி. ஜினதேவனை தரிசனம் செய்து, பஞ்ச மந்திரத்தை ஜபித்து அறையில் இருந்து வெளியே வந்தார். அனை வரும் அமைதி காத்து தம் - தமது பணிகளில் மூழ்கினர். தோத்தா துவண்டு போய் இருந்தார். பள்ளி செல்ல நேரமாகிறது. இப்பொழுது ஆரம்பித்து நடந்து சென்றால் தான் சரியான நேரத்திற்கு பள்ளிக்குச் செல்ல முடியும். புத்தகப் பையை தயாராக வைத்திருந்தார். அப்பாஜி யிடம் அனுமதி வந்தால் போதும் பறந்தோடி விடுவார். அப்பாஜி தன் மனைவியிடம், பீலூ எங்கே? சாப்பிட்டானா? என்று கேட்டார். ஸ்ரீமந்தி அஷ்டகே அமைதியாய் தலை அசைத்தார். அவரின் தலை அசைவு ஆம் / இல்லை என இரண்டையும் குறிப்பதாக இருந்தது. தனது காலை கடமைகளை முடித்து ஜினாலயம் செல்லத் தயாரானார் மல்லப்பாஜி. இவ்வளவில் ஸ்ரீமந்தி அஷ்டகே ஜினாலயம் செல்லத் தேவையான பூஜை பொருட்களையும், அர்க்கியத்தையும் பணிவுடன் எடுத்து வைத்தார். பூஜை பொருட்களை எடுத்துக் கொண்டே மல்லப் பாஜி, வித்யாதர்! வித்யாதர்! என குரல் கொடுத்தார். அதுவரையில் மூலையில் முடங்கியிருந்த பீலூ மிகுந்த பணிவுடன் தனது கைகளை கட்டிக் கொண்டு பவ்வியமாக மல்லப்பாஜி முன்னால் வந்த நின்றார். இவ்வளவில் வீட்டிற்கு முன்னால் தோத்தாவின் பள்ளி நண்பர்கள் ஓங்காரமாய் மிதிவண்டியில் மணியை அடித்தார்கள். தோத்தா! தோத்தா!! பீலூ! பீலூ!! என குரல்கள் மாறி மாறி ஒலித்தன. ஸ்கூல் டைம் ஆச்சி வரவில்லை? எனக் கேள்விகள் எழுந்தன. அதில் ஒருவன், தோத்தா இன்னிக்கு கோவிலுக்கு கூட வரவில்லை! என கூறினான். ஆமாம்!... ஆமாம்!... நேற்று அறிவியல் வாத்தியார் Record Home work கொடுத்தார், அதை முடித்திருப்பான் தோத்தா, அதனால் கோவிலுக்கு வந்து இருக்க மாட்டான் என்றான் மற் றொருவன். அப்ப இன்னிக்க Science வாத்தியார் கிட்ட மாட்டினோமா! என்றான். மற்றொருவன் வீட்டுப்பாடம் கொடுத்தா அன்னி - அன்னிக்கே செய்து விடுவான் தோத்தா! ஞானபழம்டா!! என்றான் மற்றொருவன்.

நண்பர்களின் வசனங்கள் அனைத்தையும் மல்லப்பாஜி மட்டு மில்லை, வீட்டிலுள்ள அனைவரும் கேட்டுக் கொண்டு இருந்தனர். வித்யாதர் தர்மசங்கடத்தில் ஆழ்ந்தார். மல்லப்பாஜி வித்யாதரைப் பார்த்து ஏன் கோயிலுக்குப் போகவில்லை? என்றார்.

தோத்தா மௌனம் காத்தார். Record எல்லாம் எழுதி விட்டாயா? என்றார். தலை அசைத்தார் வித்யாதர். சரி! சரி! நேரம் ஆயிடுச்சி, பள்ளிக்குப் போ! ஒழுங்கா படிக்கிற வேலையைப் பார்! சைக்கிள் வேகமாக ஓட்டக் கூடாது, கைவிட்டு ஓட்டக் கூடாது என்றார். தலை அசைத்து விட்டு அம்மாஜியிடம் கூறிவிட்டு புத்தகங்கள் எடுத்துக் கொண்டு வெளியே சென்றார். தோத்தா தனது கரீஷ்மாவை எடுக்க வில்லை. பதிலாக நண்பர்களின் மிதிவண்டியில் இன்று ஒரு நாள் மட்டும் சென்று விடலாம், நாளையில் இருந்து நடந்தே செல்லலாம் என்ற எண்ணத்தில் சென்றார். இவ்வளவில் மீண்டும் மல்லப்பாஜி, பீலூ! சைக்கிளை எடுத்துச் செல்! வேகமாக ஓட்டாதே!... என்று குரல் கொடுத்தார். மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தாமல் தோத்தா தலை யசைத்தவாறே தன் காதலி கரீஷ்மாவின் கரம் பிடித்தார். காதலனின் கரம்படக் காத்திருந்த கரீஷ்மா மெல்ல சிணுங்கியது. நண்பர்களிடம் நீங்கள் பள்ளிக்கு போய்க் கொண்டிருங்கள், நானும் மாருதியும் பின்னாலேயே வந்து விடுகிறோம் எனக் கூறிவிட்டு கரீஷ்மாவோடும், மாருதியோடும் ஜினாலயத்திற்கு பயணமானார். கை -கால்களை சுத்தம் செய்து கொண்டு ஜினதேவனை தரிசனம் செய்து, பள்ளி நோக்கி கரீஷ்மாவை செலுத்தினார். ஜினாலயத்தில் இருந்த மல்லப் பாஜி இதைக் கண்டு அகம் மகிழ்ந்தார். பீலூ பெரிய ஆளா வரு வான், நல்ல பிள்ளை, என் மகன் அல்லவா? என்ற சிந்தனையில் சிறகடித்தார். நித்திய நியம பூஜைகளை முடித்துக் கொண்டு வீடு நோக்கிச் சென்றார்.

அறுசுவை உணவுகளை தயார் செய்து கொண் டிருந்த ஸ்ரீமந்தி அஷ்டகே, பீலூ பசி தாங்க மாட்டேனே, கொஞ்சம் சாப்பிட்டு பள்ளிக்கு போயிருக்கலாம், குழந்தை பசியால் வாடுவானே! என்ன தான் பீலூ வேகமாக மிதிவண்டியை ஓட்டினாலும் இவ்வாறு கண்டிக்கக் கூடாது. அவர் நினைப்பதும் சரிதான். என்னவோ நேற்று அவர் கண்ணில் பீலூ அகப்பட்டுக் கொண்டது தப்பா போச்சு, இதுவும் நல்லது தான் என்ற பல யோசனையில் தயார் செய்த உணவுகளுக்கு உருகொடுத் தார். அடுக்களையை சீர் செய்து விட்டு, மல்லப்பாஜியின் வருகைக்கு காத்திருந்தார். ஜினதேவனையும், ஒப்பானவனையும் ஒருசேர தரிசனம் செய்து விட்டு உற்சாகமாய் வந்த மல்லப்பாஜி உண வறைக்குள் சென்றார். காத்திருந்த ஸ்ரீமந்தியும் உணவு பரிமாறினார். உணவு உண்டு கடைக்குச் சென்று விட்டார். இரவு முழுவதும் தந்தையும் - தனயனும் விழித்திருந்தனர், பகல் முழுவதும் தாயும் - சேயும் பசித்திருந்தனர். ஆம்! பீலூ உணவு உண்ணாமல் பள்ளிக்குச் சென்று விட்டார். பீலூவுக்கு துணையாக தாயும் பசியாற

வில்லை. இதையெல்லாம் அறியாத இளம் பாபா மாலை வீட்டிற்கு வந்தார். அன்னை அமுது படைத்து அகம் மகிழ்ந்தார். உண்டு உளம் மகிழ்ந்த பீலூ அன்னையை நோக்கினார். அன்னையோ, கண்ணீர் மல்க பீலூவை பார்த்துக் கொண்டு இருந்தார். தாய் தன்னை சுதாகரித்துக் கொண்டு பீலூ எப்படி பசியை தாங்கினாய்? என்றார். அம்மாஜி எனக்கு பசியே எடுக்கவில்லை, அப்பாஜி பள்ளி செல்ல அனுமதி அளித்த மகிழ்ச்சியில் பள்ளிக்கு சென்று விட்டேன் என்று கூறினார் பாபா. பிற்காலத்தில் பல உபவாசத்திற்கு இதுவே அச்சாரமாய் அமையும் என்பதை இருவரும் அறியவில்லை.

பள்ளி பாடங்களையும், தர்ம நூலையும் வாசித்தார். எழுத வேண்டிய பாடங்களை எழுதி முடித்தார். அனைவருக்கும் முன்ன தாகவே ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் உறங்கிப் போனார். மல்லப்பாஜி கடையை மங்கலம் செய்து விட்டு வீட்டிற்கு வந்தார். மனைவியிடம், தோத்தா எங்கே? என்று கேட்டார். பாடங்களை எழுதி முடித்து விட்டு தூங்கி விட்டான்! என்றார். சாப்பிட்டானா? என்று மல்லப்பாஜி கேட்டார். அதற்கு ஸ்ரீமந்தி அஷ்டகே தழுதழுத்த குரலில் சாப்பிட்டுச்சி! என்றார். தழுதழுத்த குரல் ஒலியை கேட்டதும் மனைவியின் முகத்தை நோக்கி னார் மல்லப்பாஜி. தலை முக்காடை மேலும் கீழிறக்கி, முந்தா னையை வாயில் பொத்தி மௌனம் காத்தார் ஸ்ரீமந்தி அஷ்டகே. அனைத்தையும் புரிந்து கொண்ட மல்லப்பாஜி, இதை ஏன் காலை யில் என்னிடம் சொல்லவில்லை? ஆமாம்! நீ சாப்பிட்டாயா? என்றார் மல்லப்பாஜி. பீலூ சாப்பிட்ட பிறகு சாப்பிட்டேன் என்று அன்னை அஷ்டகே கூறினார். மல்லப்பாஜி தோத்தா உறங்குவதை வெகுநேரம் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தார். அவரின் மனம் இனம் புரியாத சிந்தனையில் ஆழ்ந்தது. பீலூவை கஷ்டப்படுத்தி விட்டேன், குழந்தை பசியை எப்படி தாங்கியதோ! என முனுமுனுத்தவாறு மற்ற பணிகளில் ஈடுபட்டார்.

– ***சோட்டே பாபாவின் பெருமைகள் வளரும்...***

– ***கௌதமன்.***

வித்யா வாணி

சேர்ப்பதற்கு முகூர்த்தம் பார்க்க வேண்டியது அவசிய மாகிறது. விடுவதற்கு முகூர்த்தம் பார்க்கத் தேவையில்லை.

திருமணத்திற்கு முகூர்த்தம் பார்க்க வேண்டியது அவசிய மாகிறது, விவகாரத்திற்கு முகூர்த்தம் பார்க்கத் தேவையில்லை.